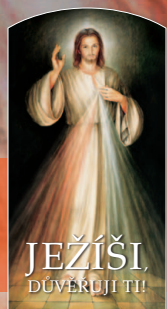

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

„MÉ MILOSRDENSTVÍ
JE VĚTŠÍ NEŽ
UBOHOŠT TVÁ
I CELÉHO SVĚTA.“

(DEN. 1485)

ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY
K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

2023
18. ROČNÍK

2

Draží přátelé,

s velikonoční radostí a nadějí v srdci vstoupíme do letních měsíců. Léto nám určitě přinese nové zážitky a obrazy. Tak jako ostatní pro nás, tak i my pro ostatní budeme obrazem (odrazem?) Boží lásky.

Český básník Jiří Wolker jednou napsal: „Přišel jsem na svět, abych si postavil život dle obrazu srdce svého.“ Je krásné vnímat sám sebe v pravdě. Ježíš říká, že přišel na svět plnit vůli Otce. A Otec chce, aby byl člověk sám sebou a byl navždy šťastný.

Jedním z obrazu, který nás doprovází po celý život, je obraz Srdce Páně, který nechybí ani na obraze milosrdného Ježíše. Zkusme stavět svůj život na tomto srdci. Požehnané dny!

Otcové pallotini

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření úcty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy
tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531
e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC
MUDr. Markéta Knobová
Mgr. Malgorzata Śwachová
Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia
Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowicz, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hradí
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá
P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

OBSAH

Úvodní slovo / Mons. Piotr Sawczuk:

Ještě teplé, ale už prázdné boty 3

P. Jaroslav Brož:

Povolání ze tmy do světla ke kněžství 5

P. Krištof Freitag, SAC:

Pallotti se nechal Bohem milovat 7

Anthony Bloom: Malý Alexandr a žebrák .. 10

Ukázka z knihy „Ať před zraky mám život“
– svědectví z hospice 12

Svědectví: Obraz 13

Rozhovor: P. Jaroslav Brož 14

Vzpomínka na Bedřišku Znojemskou 18

Poslání a spiritualita sv. Faustyny 22

Bílá neděle – ohlednutí za svátkem BM ... 24

Promluva Mons. Dávda Tencera 26

15. výročí posvěcení slavkovického kostela 30

Knihy milosrdenství 32

Vzpomínka na Marii Hudečkovou 33

Poutě do Slavkovic 35

Příprava na 100. výročí prvního zjevení ... 36

Korunka s Radiem Proglas 37

Nakladatelství Paulínky 38

Informace 39

MONS. PIOTR SAWCZUK

Ještě teplé, ale už prázdné boty...

Ladislav Hasior: „Namebevzeť“ (Foto: Joanna Mielech)

Nejsme schopni si představit nebe. Žádné oko nevidělo, žádné ucho neslyšelo... Protože to nemá nic společného se skutečností, kterou lidé občas zažívají, a říkají, že mají ráj na zemi. Je to velmi zavádějící a obvykle krátkodobé. Pozemské štěstí není nikdy úplné, protože je poznamenáno strachem, že za chvíli skončí. Pravé nebe nikdy nekončí a není stavem hojnosti nebo jen nějakým krásným prostorem plným třeba krásné hudby. Je především osobním, hlubokým vztahem s Bohem. Ponořením

se do Jeho lásky. Je to jako se po dlouhé době toužení, posílání pozdravů, korespondence na dálku konečně setkat s milovanou osobou tváří v tvář. Všechny pochybnosti ustávají, nastává velká radost. Svátosti coby znamení Boží přítomnosti a Božího působení již nejsou potřeba, protože je s námi viditelně už Bůh sám. Už ho nevidíme v zrcadle víry, ale přímo.

V nebi se však setkáme také s těmi, kteří nás předešli a již dostali odměnu za to, že žili svatý život. Setkáme se s těmi oblíbenými světci, ke

kterým se často modlíme, aby nám s něčím pomohli. Mezi nimi – možná nejčastěji – se obracíme k Marii, naší Nebeské Matce, protože důvěřujeme církvi, která říká, že je Bohu nejbližší, že její přímluva je nejefektivnější.

Setkáme se také se světci nejen oficiálně svatořečenými, ale s těmi, kteří žili tichý, neznámý život a nyní jsou krásně oblečeni v bílých šatech a září Boží chválou.

Setkáme se tam se svými blízkými, věříme, že se všemi. Také s těmi, kteří měli na zemi své problémy a za které jsme objednávali tolik mší svatých a tolik modliteb a tolik zbožných vzdechů jsme za ně před Pána přednesli. Uvidíme, že to stálo za to. Všechno, co tam uvidíme, bude zcela odlišné od toho, co máme dnes. Tady nám stále něco chybí, svět nám neustále přináší zklamání. A možná, že to je dobře, protože se díky tomu posouváme dál, toužíme po něčem lepším a snažíme se toho dosáhnout.

Můžeme si být jisti, že do nebe vstoupí pouze svatí. Papež František kdysi ale krásně napsal

mladým lidem, že neexistuje žádný světec bez minulosti a hříšník bez budoucnosti. To znamená, že s výjimkou Marie není nikdo hned svatý. Aspirace ke svatosti je snaha vyjít z temnoty ke Kristu. V některých případech to může být velmi těžké. Někdy to může stát hodně úsilí, dřiny rozložené do let, bez spektakulárních efektů. Konzistentního a vytrvalého úsilí.

Někteří svatí mají hanebnou minulost. Ale nikdy by se nestali svatými, kdyby se odepsali a vzdali. Dnes jsou svatí, protože jednou uvěřili, že je to možné a že jim Ježíš chce pomoci.

Bůh může v našem každodenním životě dělat velké věci. Stačí se podívat očima víry. Není to velká věc, že milující matka setrvává při svém dítěti? Není to velká věc, že otec večer bere růženec do svých unavených rukou? Není to velká trpělivost a vytrvalý boj zemědělece s nespravedlivým tržním hospodářstvím, které mu nabízí třeba nerentabilní ceny? Není to velká odvaha rodičů, kteří přijímají nový život, i když je lékařská diagnóza posílá na potratovou kliniku? Není to velká věc bojovat za své manželství přesto, že špatní poradci říkají, že to nestojí za ty potíže? Není krásné zachovat předmanželskou čistotu, ačkoli třeba téměř nikdo v okolí se už o ni nesnaží? Existují tisíce situací, ve kterých nás Bůh volá k velikosti a zároveň dává potřebné milosti k jejímu dosažení.

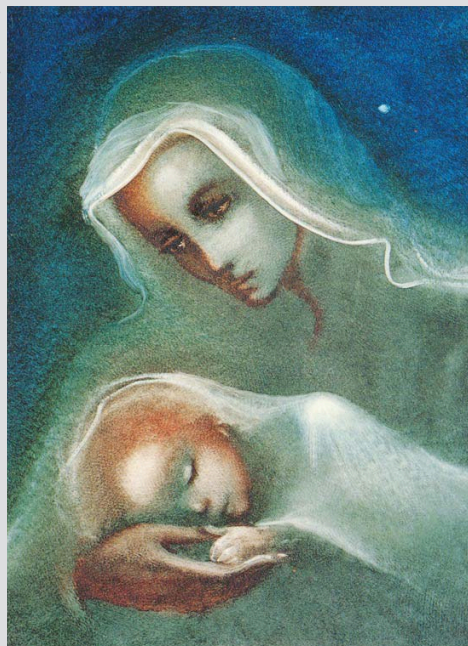
V muzeu Władysława Hasiora v Zakopaném je obraz s názvem „Nanebevzetí Panny Marie“. Ukazuje horu, na které jsou boty. Zdá se, že jsou ještě teplé, ale už prázdné. Boty, díky nimž člověk chodí po této zemi, musí zůstat zde. Do nebe nemůže něco, co patří k zemi a co jenom se zemí bylo v kontaktu.

Mons. Piotr Sawczuk

diecézní biskup

diecéze Drohiczyń v Polsku

(úryvek homilie z 15. srpna 2019 přednesené v Łazówku, převzato z www.drohiczynska.pl)

Kamenná křtítknice před kaplí sv. Vojtěcha u Vrčeně. (Foto: D. Mačus)

Křtem se v našem životě událo něco zásadního. Když hledíme na lidi kolem sebe, nepoznáme, kdo je pokřtěný, a kdo není. Ten rozdíl je skrytý uvnitř. Je ale zásadní. Uvažme jen Ježíšova slova: „Jestliže se nenarodí někdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do Božího království“ (Jan 3,5). A Boží království, to je perspektiva naplněného a neomezeného života navěky!

Co se vlastně s člověkem ve křtu děje? Jak ho tato první svátost promění? Svatý Petr ve svém prvním listě zaznamenal to, co je považováno za křestní píseň, katechezi nebo kázání. Snad on sám tak učil ty, kteří uvěřili v Krista a chtěli se nechat omýt křestní vodou.

Z jeho slov v 2. kapitole vyplývá, co tvoří identitu pokřtěného člověka – křesťana. Základem křesťanského života je Kristus.

Toto zjištění možná bude leckdo považovat za úplně samozřejmé. Ale není tomu tak. Svatý Petr Krista přirovnává k „živému kameni, který lidé sice odhodili, ale který je v Božích očích vyvolený a vzácný“ (1 Petr 2,4). Přijmout Krista tedy znamená dostat se do konfliktu s míněním a názory lidí. Jistě ne všech, ale mnohých ano. I dnes totiž mnozí Krista „odhazují“ tím, že ho přinejmenším nepovažují pro život za podstatného, nebo proti němu dokonce bojují – výsměchem, odsudky, ideologickým vyvracením jeho evangelia. A přijmout Krista znamená postavit se na jeho stranu, hlásit se k němu, nestydět se za něj. Text praví: „k němu přistupujte“ (1 Petr 2,4), to znamená přilněte k němu, oddejte se mu, uče se s ním být jedno. Tím si jeho učedník může sice vysloužit u lidí nepochopení nebo aspoň odstup, ale v očích

Pietro Perugino: Křest Krista

Božích bude „vyvolený a vzácný“ – stejně jako Kristus. A takový Boží pohled je silou, nadějí a oporou.

Ti, kdo přijali křest, jsou svatým a královským kněžstvem (1 Petr 2,5.9). Tímto jedinečným výrazem označuje křesťany v Novém zákoně právě jen 1. list Petrův a Zjevení svatého Jana. Podle Listu Židům je jediným knězem nové smlouvy Kristus. Ale díky tomu, že ve křtu jsme s Kristem pevně spojeni milostí, máme na jeho kněžství podíl. Dnes teologie mluví o všeobecném křestním kněžství. V čem spočívá? Bylo by omylem myslet si, že každý si z toho titulu může a má konat doma svou soukromou bohoslužbu. To by byla úplně špatná představa křesťanského života. Kristus nás nevybavil duchovními dary proto, abychom se od druhých „osamostatnili“, a tak se jim vzdálili a zavřeli se do svého soukromí. Křtem jsme byli začleněni do církve, která

je podle svatého Pavla Kristovým tajemným tělem. Křest nás tedy sblíží. Podobně píše také svatý Petr. Máme se stávat „duchovním chrámem, svatým kněžstvem, které přináší duchovní oběti“ (1 Petr 2,5). Jako „živé kameny“ nemůžeme být chrámem – stavbou, pokud budeme žít vedle druhých bez jakéhokoli vztahu k nim. Kupa kamení ještě není zdí, tím méně stavbou. Je třeba, aby se kameny vzájemně propojily nějakým pojivem. Duchovně se to stane tak, že mezi sebou vytváříme vztahy lásky, to je vzájemné služby. A to je vskutku obětí: zříkat se sebe, vycházet vstříc druhému, přijímat ho s jeho klady i záporů. Budova je tedy pevná nejen tím, že je tvořena z kvalitního kamene, ale také tím, že má pevné spoje mezi nimi.

Tak se každý z nás podílí na tom, že církev je vpravdě Boží chrám, to je místo, kde se člověk setkává s Bohem, země s nebem. Ale život z křestní milosti nemáme sami pro sebe. Jeho cílem je, abychom „rozhlašovali, jak veliké věci vykonal ten, který nás povolal ze tmy ke svému podivuhodnému světlu“ (1 Petr 2,9). Pokud na tento cíl zapomínáme, nejsme celými křesťany. Církev byla Pánem poslána na misii: získávat za učedníky lidi ze všech národů (srov. Mt 28,19). Ale církev se skládá z jednotlivých pokřtěných. Proto je na každém z nás, abychom hlásali, co velikého v nás Pán vykonal. Není třeba mnoho slov. K dobré misii potřebujeme mít nejprve sami jasno, že darem víry v Krista jsme dostali něco velikého: přejítí ze tmy do světla. Pavel píše Efesanům: „Byli jste kdysi tmou, ale teď jste světlem v Pánu. Žijte jako děti světla“ (Ef 5,8). A tuto výši života je třeba si den ze dne v pokoře a vděčnosti uvědomovat. Pak už naše pouhá přítomnost a tichá služba bude hlásáním velikých Božích věcí.

P. Jaroslav Brož ■

PALLOTTI SE NECHAL BOHEM MILOVAT

Apoštol Říma. Mystik. Předchůdce laického apoštolátu. Zamilovaný do Panny Marie. Věrný církvi. Prochnut Bohem do poslední „suché“ nitky. A pro mě: Boží šílenec, který pomocí matematického znamení nekonečna chtěl vyjádřit Boží nezměrnou lásku. Svatý. Vincent Pallotti, nejprve diecézní kněz, postupem času zakladatel Unie katolického apoštolátu a v rámci ní Společnosti katolického apoštolátu (kněží a bratří pallotinů). Nebudu se zabývat jeho bohatým – a zajímavým! – životem. O něm vypráví mnohé zajímavé knihy. Chci se jen podělit o některé myšlenky, úvahy nashromážděné za léta, kdy jsem členem řádu pallotinů...

**„Můj Bože, mé milosrdenství!
Můj Bože, můj Bože, můj Bože!“**

Pamatuji si, jak mě v noviciátu povzbuzovali, abych si přečetl Pallottiho „Spisy“. Stejně tomu bylo i v semináři. A pokaždé jsem se bál vzít knihu do rukou. Protože jeho texty jsou těžké. Je to jediný světec, kterého znám, který každou chvíli kreslí znamení nekonečna, aby vyjádřil neuvěřitelný pocit, který mu láme srdce. Jako horečnatý nadšenec ve skutečné duchovní zuřivosti píše: „Bože, Bože můj, milosrdenství moje nekonečné! Bože, Bože, Bože!“

A myslím, že vím, co tím myslel: Pallotti byl mystik. Stávalo se, že se vznášel nad kobercem. Ale co je důležitější, měl skutečnou, silnou zkušenost s Bohem. Boží láska ho „trhala“ na kusy. Vše odevzdal Bohu, včetně sebe. Vše podřídil Božímu plánu – a nebyl

zklamán. Miloval Boha a Bůh miloval jeho, protože Pallotti se nechal milovat. Domnívám se, že tato zkušenost byla podstatná pro jeho duchovní cestu a díla, která podnikl. Kdyby skutečně nezažil Lásku Trojice, nesdílel by ji. Láska k Bohu posunula Pallottiho mimo rámec každodenního života a vzorců. Nesla ho. Inspirovala. Odhalila pravdu o něm a o světě. Vedla ho ke svatosti.

Kromě těchto nekončících vyznání Pallottiho je tu stále Vincentovo přesvědčení o jeho slabosti, duchovní malosti (a fyzické, vždyť měl jen něco málo přes 150 cm!) a nehodnosti. Kdybyste to četli povrchně, dalo by se říct, že ten chlap měl těžké deprese. Ale ne. Jen znal pravdu o sobě. Věděl, že ho Bůh stvořil zázračně, ale hřích v něm tuto zázračnost ničí, a proto veškeré jeho úsilí směřovalo k posvěcení – jeho i druhého člověka. Pallotti byl muž pravdy.

A tato pravda pramenila z Boží lásky a slov Zjevení. Na závěr této myšlenky krátký úryvek z jeho spisů:

„Ach můj Bože! Kvůli tomu, kdo jsem a kdo jsi Ty, cítím povinnost říci: „Jdi ode mne, Pane, neboť jsem člověk hříšný!“ [Lk 5,8] a zároveň Tě musím prosit: „Pojď, Pane, neotálej“, buď jako rychlý jelen a kolouch [srov. Píseň 2:17], protože bez tebe nemohu být ani na okamžik! Zároveň, ó můj Bože, nemohu se zdržet, abych Ti takříkajíc nevyjádřil svou soustrast, protože nekonečná láska, kterou jsi mě po staletí laskavě a spontánně miloval, Tě nutí přijít ke mně a zůstat se mnou, abys vše, co je ve mně, učinil jedno s tebou. Můj Bože, láska tě vede k šíleným krokům...“

(Výběr spisů, sv. 3, 246c)“

ŠÍŘIT VÍRU...

Existuje příběh z Pallottiho života. Jednoho dne šel do nemocnice navštívit nemocné. V jednom z nemocničních pokojů ležel muž, který byl při pohledu na kněze šílený vztekem. Pallotti kolem něj nemohl lhostejně projít. Když se přiblížil k nemocnému, ten mu chtěl hodit do obličeje hromadu nehezky slov, ale Pallotti ho zastavil ... piškotovým dortem. Bez váhání ho strčil do úst nemocného. A jelikož měl kapsu plnou sušenek, měl dostatek munice. Zároveň mu ukázal kříž, obraz Marie, který nosil stále s sebou, a nutil ho, aby se vyznal a činil pokání ze svých hříchů. Nakonec pacient ustoupil. Vyznal se, přijal pomazání a viatikum. Zemřel v pokoji s modlitbou na rtech: „Ježíši, Maria, svatý Josefe, buď se mnou, až budu umírat!“

Pro mě je tento příběh vyjádřením Pallottiho touhy šířit víru v Boha všude, kde je to jen možné. Ani jednomu člověku by nemělo být dovoleno zemřít navždy. Motivem takového jednání je láska k Bohu (ostatně jedním z pallotinských hesel je

„Caritas Christi urget nos“ – Kristova láska nás pobízí). Pallotti si věru v Boha nechtěl nechat pro sebe. Chtěl se o ni podělit. Chtěl, aby tato víra spojovala lidi a vedla k věčnému štěstí v nebi – tedy ke spáse. Tato touha ho hnala do obtížných míst a často k lidem, kteří mu nebyli nakloněni. Tato touha inspirovala organizaci slavnosti Zjevení Páně, o které mluvil celý Řím. Tato touha pomohla založit Unii katolického apoštolátu, která má spojit úsilí všech lidí, všech vrstev (kleriků i laiků) při hlásání Krista.

Pallotti bral víru velmi vážně, věděl, že bez ní je lidský život neplodný a smutný... Nic ho nedovedlo zastavit v kázání Krista.

A CO JÁ DNES?

22. leden je pro rodinu Pallotinů velkým svátkem. Kolem tohoto data se točí události Pallottiho smrti, blahořečení a svatořečení. Den, kdy stojí za to vzpomenout si na zakladatele a dát mu další šanci ovlivnit naše pallotinské vědomí. Každý rok se při této pallotinské slavnosti ptám sám sebe: je Pallotti svatým pro dnešní dobu? Může mě něco naučit? A jsem si stále jistější, že na tuto otázku odpovím kladně. Je mým vzorem v kázání Ježíše. Je vzorem Božího šílence. A takového Božího tvrdohlavce, pro kterého není nic nemožné. Protože nemožnost mizí ve stínu, když celým svým životem říkáte Bohu „ano“. Pallotti je světcem velkého „ano!“ Bohu.

Zakončím jednou z mých oblíbených myšlenek Pallottiho; ať je to pro vás inspirací a povzbuzením:

**„Hledejte Boha a najdete Ho.
Hledejte Ho ve všem a všude Ho najdete.
Hledejte Ho v každé době
a vždy Ho najdete.“**

„Hořím Láskou“
© Bedřiška Znojemská

MALÝ ALEXANDR A ŽEBRÁK

Pokud někdo řekne: „Nic o Bohu nevím, proto Bůh neexistuje“ – je to velmi primitivní přístup. Mohu být hluchý nebo slepý, nic nevědět o hudbě nebo o viditelném světě, ale to přece neznamená, že to neexistuje. Vnímání může být ztížené lidmi zlé vůle nebo těmi, kteří sami nic nevnímají a kteří hází na stezce víry lidem klacky pod nohy. Je to, jako kdyby se snažili, aby schopnost věřit odumřela. Tito lidé se snaží víru redukovat do nějakého náboženského zážitku, zatímco víra je něco mnohem většího.

Někdy se člověk stává nevěřícím, protože je to jeho obranný mechanismus proti vlastnímu svědomí. Vzpomínám si na vyprávění jednoho moudrého, subtilního a vzdělaného duchovního z Paříže. Když byl „bezbožníkem“, žil bez Boha a považoval se za příliš vzdělaného a pokrokového, než aby mohl přemýšlet o víře. Jednou mluvil s duchovním, nějakým otcem Basilem. Byl to vesnický kněz, bez zvláštního vzdělání, který se dostal z Ruska s emigrační vlnou. Tento kněz ho dlouho poslouchal,

a nakonec mu řekl dvě věci: „Víš, Alexandře, to, že ty nevěříš v Boha, není až tak podstatné. Jemu se tím nic neděje. Podstatné je, že Bůh věří v tebe.“ A potom ještě řekl: „Běž domů a zamysli se, kdy a proč jsi o víru přišel. Ve kterém okamžiku tvého života nastala potřeba, aby Bůh z tvého života zmizel.“

Alexandr se vrátil domů a začal uvažovat. Toto nečekal. Čekal od kněze kázání nebo výzvu ke čtení nějakých knih o víře. A místo toho: „Běž a přemýšlej.“ Jak sám poté vyprávěl, hledal nejdříve příčinu ve svém vzdělání na Teologickém institutu v Paříži, potom na univerzitě v Rusku v době před revolucí, potom ještě někde jinde, ale stále nemohl najít příčinu. Analyzoval svůj život a procházel zpátky léta, až se dostal do doby, kdy mu bylo šest let. Bydlel v jednom z ruských měst, byl hodným klukem, každou neděli chodil do kostela a byl považován za velmi zbožného. Přišel, pokřižoval se, stával před oltářem uprostřed chrámu a modlil se k Bohu. Každou neděli mu dávali pár korun pro bezdomovce, který žebrol u kostela. Dával mu

peníze a šel do chrámu s pocitem, že udělal dobrý skutek, projevil milost, pozornost, a teď může jít k Bohu s čistým svědomím.

Někdy před Vánocemi, když se s matkou procházel ve městě, uviděl v jednom obchodě krásného dřevěného koně. Poprosil matku, ať mu ho koupí, ale ona nesouhlasila. Vrátil se domů velmi zklamaný. Další neděli, když šel do chrámu a přišel k žebřákovi, pomyslel si, že pokud by šestkrát nedal peníze žebřákovi, mohl by si toho koně koupit. A tak udělal. Nedal už peníze žebřákovi, ale nechal si je pro sebe. Udělal tak čtyřikrát a po páté ho napadlo, že pokud by navíc žebřákovi vzal jeho pár korun, mohl by si koně koupit třeba o týden dřív. A tak ukradl slepému peníze. Když to udělal a vešel do chrámu, pocítil, že už nemůže stát před oltářem. „Co když si mě Bůh všimne...“ pomyslel si. Odešel proto někam do kouta. Když to jeho chůva, která ho takto v kostele uviděla, vyprávěla rodičům, ti nemohli pochopit, proč se v chrámu takto chová. Přece dosud stál vždy před oltářem.

Když si na to Alexandr vzpomněl, podíval se do sebe. Uvědomil si, že to právě tehdy nastala v jeho vztahu s Bohem důležitá změna. Jeho život se stal před Bohem skrytý. Hledal nějaké místo „na boku“, kde by mohl čas před Bohem přechkat. Cítil, že udělal něco špatného a že je potřeba se před Bohem schovávat.

Zrovna v tu dobu se z univerzity vrátil jeho starší bratr, který na univerzitě naslouchal bezbožným teoriím a začal Alexandrovi cpát do hlavy, že Bůh neexistuje. A Alexander se na to chytil, protože se mu to v tu chvíli velmi hodilo. Přece pokud Bůh neexistuje, tak je jedno, že nedal peníze žebřákovi a že mu je navíc ještě vzal. V tom okamžiku začal jeho život bez Boha. Učení o tom, že Bůh neexistuje, se pro něj stalo lékem na výčitky svědomí.

Proto, když někdo řekne, že je nevěřící nebo že Bůh neexistuje, ne vždy je potřeba to brát ve filozofických kategoriích. Občas je dobře se zeptat, odkud se toto mínění vzalo.

Anthony Bloom ■

Foto: Otakar Vlček

VELKÝ OKAMŽIK NA KONCI ŽIVOTA MŮŽE DÁT ZPĚTNĚ SMYSL CELÉMU ŽIVOTU

Měli jsme jednoho poměrně mladého pacienta s pokročilým onkologickým onemocněním, který byl ve svém profesním životě velmi úspěšný. Všem se nám zdál vyrovnaný a smířený se svou nemocí i s tím, že zemře. Sociální pracovnice ale zjistila, že nemocný nedovolil informovat matku o tom, že je vážně nemocný a může kdykoliv umřít. Vytušili jsme, že vztah důvěry mezi matkou a synem je narušený. Po překonání určitých obtíží se mi podařilo přesvědčit matku, aby za synem přijela, a také syna, aby dal souhlas k podání informace o zdravotním stavu své matce. Když jsem pak jeho matce naslouchala, cítila jsem, že mě chce přesvědčit o tom, že vztah mezi ní a synem je ten nejlepší. Neustále říkala, jak je na syna hrdá a vždy byla. Od devíti let ho vychovávala sama a nyní je ráda, že je z něho čestný a úspěšný člověk, ale že na něj musela být hodně tvrdá. To, co řekla, mě zaujalo.

Při nejbližší příležitosti jsem se nemocnému zmínila o tom, s jakou hrdostí mi jeho matka o něm vyprávěla, a vyjmenovala jsem s obdivem některé okamžiky, o kterých jeho matka mluvila. Během mých slov se tento navenek vyrovnaný pacient rozplakal. Řekl mi, že je to pro něj největší překvapení jeho života. Nevěřil, že by byl pro matku důležitý, obával

se, že jí svou existencí zkazil život. Celý život se snažil matku vším, co dělal, potěšit, ale nepoznal, že by se mu to dařilo. A že ona to přece jen vnímala a že je na něho hrdá, ho dojalo. Matce jsem při další návštěvě řekla, že se domnívám, že by to všechno, co mi o něm řekla, měl slyšet od ní. Viděla jsem, že to pro ni nebude snadné, jako by ani neuměla pochválit a ocenit, ale nakonec se k tomu skutečně odhodlala. Tento nemocný mi to pak s dojetím vyprávěl. Dočkal se něčeho, o co usiloval a na co čekal celý život – uznání matky. Stále čekal na tento projev její lásky. A teď, v posledních dnech svého života, se toho dočkal. Doslova mi řekl, že až teď poznal, že všechno, co v životě dělal, mělo smysl.

Celý tento příběh mi opět připomněl Franklova slova: „Když člověk prožije velký okamžik na konci svého života, může to dát zpětně smysl celému jeho životu.“ Já jsem to s tímto nemocným prožila. Smířením s matkou však jeho příběh neskončil. Když přišel do hospice, neměl zájem o duchovní péči. Po prožitku uzdravení vztahu s matkou se otevřelo srdce tohoto člověka tak, že chtěl dát do pořádku i svůj vztah k Bohu. To, že se necítil milován matkou, bylo mu velkou překážkou ve vztahu k Bohu.

Tento příběh se mi vryl do paměti a vícekrát jsem ho použila při rozhovorech o výchově dětí. Uvědomovala jsem si, jak důležitý je pozitivní přístup – dítě pochválit, povzbudit, respektovat a rozvíjet jeho zájmy, pomáhat mu, když se mu nedaří, apod. Je to mnohem účinnější, než když od něj vyžadujeme jen výkon a jsme na něho přísní.

Úryvek z knihy MUDr. Violy Svobodové „**Až před zraky mám život – svědectví z hospice**“. Nakladatelství Doron 2021. 164 str., vazba brož., 132x190mm. Knihu si můžete objednat na www.doron.cz (tel. 606 771 574, email: doron@doron.cz). Cena knihy v době vydání „Apoštola“ 169 Kč.

OBRAZ

Občas zajdu do blízké hospůdky zahrát si s místní folkovou kapelou. Jednou se ke mně přitočil místní štamgast: „Hele Josef, ty seš ten věřící – nechceš starej vobraz svatýho? Mám ho po babi... nikam se mi nevejde, je na zemi opřenej o zeď... tuhle jsem se vrátil z hospody a byl jsem tak naštvanej, že jsem ve vzteku do něj kopnul... teď je v něm díra – uměl bys ho opravit, nebo ho mám vyhodit?“

Asi po týdnů mi ho přinesl zabalený v papíru. Byl to obraz Nejsvětějšího srdce Ježíšova... nalepený barvotisk na plátně, kterých se dříve hodně prodávalo a jsou dodnes vidět v mnohých kapličkách a kostelích ...žádná vzácnost. Obraz jsem odložil do komory.

Po čase se mi dostala do rukou stará knížka: „Vlastní životopis svaté Markéty M. Alacoque“, příběh svěťice, které Pán Ježíš ukázal své Srdce, ovinuté trním s křížem, jako výheň Lásky, a požádal ji o zavedení úcty ke svému Srdci v církvi.

Připomnělo mi to, že v komoře takový obraz mám – starý, zničený obraz Nejsvětějšího srdce Pána Ježíše.

Prohlížím obraz... místo tváře našeho Spasitele zeje v plátně prokopnutá díra... opatrně poskládám kousky na své místo a podlepím. Smutné oči Pána Ježíše se na mne dívají... a děkují.

„Odpusť nám Pane...“

Josef ■

...vždyť kdo by neměl soucit s malým dítětem?

ROZHOVOR
S P. JAROSLAVEM
BROŽEM

✓ Je zajímavé, že jste se narodil zrovna 22. února. Každý rok si tento den připomínáme výročí prvního zjevení Pána Ježíše sv. Faustyně, kdy prosil o namalování obrazu Božího milosrdenství. Kdy jste se poprvé setkal s úctou k Božímu milosrdenství, kterou nám předává sv. Faustyna?

Moje první setkání s úctou k Božímu milosrdenství podle zjevení svaté Faustyně nebylo nijak výrazné. Bylo to během let, kdy jsem se v semináři v Litoměřicích připravoval na kněžství. Mezi bohoslovci bývá zájem o všechno, co se v církvi děje, a o různé druhy zbožnosti a modlitby. V mém životě to obvykle bývá tak, že první setkání s něčím nebývá silné a rozhodující. Potřebuji čas, abych o věcech uvažoval a „prokousal“ se k nim. Ale spíš je to Boží milost, která čeká na vhodný okamžik, aby mě oslovila. Korunku jsem se modlíval už jako bohoslovec, ale nijak zvlášť jsem tuto úctu jako mla-

dý kněz nešířil. Snad české vydání Deníčku sestry Faustyny mi pomohlo proniknout do hloubky tohoto velikého poselství. Vzal jsem si ho jako duchovní četbu na své exercicie v roce 2001, které jsem konal bezprostředně po pohřbu mého tatínka. Byl jsem tehdy i lidsky vnímavý na dar Božího milosrdenství. Tehdy se stalo trvalou součástí mého duchovního života.

✓ Pamatuji si, že jste přijel do Staré Boleslavi v roce 2004, když jsme tam slavili svátek Božího milosrdenství společně s arcibiskupem Karlem Otčenáškem. Co vás nejvíce oslovuje v úctě k Božímu milosrdenství?

V Písmu svatém – Starém i Novém zákoně – čteme silná prohlášení o tom, že Bůh je milosrdný a shovívavý, že nechce smrt hříšníka, že má obrovskou radost z každého, kdo se obrátí. Ale zdá se, že tato biblic-

ká slova nejsme schopni obsáhnout v jejich síle a hloubce. V úctě k Božímu milosrdenství mě oslovuje právě způsob, jakým Ježíš skrze sv. Faustynu otevírá poklady biblického zjevení o Otcově milosrdné lásce. Činí to způsobem velmi osobním a konkrétním. Jakoby překládá biblický jazyk do řeči dnes víc srozumitelné nám, lidem 20. a 21. století.

✓ **Tehdy jsme také pozvali na svátek sestry Matky Terezy z Kalkaty, které působí v Praze, a chudé, kterým se věnují. Vy se sestrami spolupracujete dodnes. Je to takový prostor milosrdenství v praxi. Není služba chudým a potřebným také cestou, kterou by bylo možné nabídnout lidem v dnešním světě jako cestu uzdravení, která osvobozuje od sebe sama a obnovuje smysl a radost ze života?**

U sester Misionářek lásky jsem se setkal s pravidelnou a horlivou modlitbou korunky k Božímu milosrdenství, ke které vedou také chudé lidi. V současné době se před naší společnou nedělní mší svatou lidé se sestrami modlí korunku jako přípravu na slavení Kristovy oběti. Ale to je jen logický důsledek celkového poslání sester. Milosrdenství neexistuje jinak, než že se uskutečňuje v každodenním životě. Jestliže my, slabí a křehcí lidé, nemůžeme žít jinak než z milosrdenství, pak musí být naším každodenním chlebem milosrdenství dávat a přijímat ho. V tom jsme všichni lidé na jedné lodi. Když se někdo zapouzdří do sebe a přestane vnímat bolest a starost člověka, který je vedle něj, pak přestává být člověkem – Božím obrazem. Pán Ježíš velmi trval na uzdravování ze sobecké sebestřednosti. Proto vyprávěl podobenství o boháči a Lazarovi nebo o milosrdném Samaritánovi. Matka Tereza vyprávěla mnoho příběhů o tom, jak přišli bohatí lidé – jakoby

náhodou – do jejího kalkatského domu pro umírající v Kaligatu. Nějakou chvíli tam pobýli a dívali se, jak sestry a dobrovolníci slouží chudým nevyčísitelně nemocným lidem z ulice. A odcházeli proměnění. Nalezli, co je opravdový smysl života, objevili své lidství.

A když jeden bohatý muž Matce Tereze obdivně prohlásil: „To bych nedělal ani za milion dolarů...“, ona odpověděla: „Já také ne.“ Radost ze života přichází tam, kde nezištně prokazujeme službu lásky – jak říká Ježíš – těm, kteří nám to nemohou odplatit.

✓ **Už za několik let, v roce 2031, budeme slavit 100. výročí prvního zjevení Pána Ježíše sv. Faustyně. Úcta k Božímu milosrdenství se šíří po celém světě. Proč se podle vás Pán Ježíš zjevil sv. Faustyně? Proč prosil o namalování obrazu?**

Do Božích plánů můžeme nahlížet jenom tak, že uvažujeme o okolnostech, za kterých Bůh dává své dary. Je pravděpodobné, že to, co se dělo ve 20. století – jednom z nejkrutějších v lidských dějinách – vyžadovalo zvláštní lék. Rozmáhající se moc zla a hříchu lze zastavit jen rozhodnějším obrácením se k pramenům Boží odpouštějící a uzdravující milosrdné lásky. A proč se Ježíš zjevil právě sv. Faustyně? Mám za to, že Bůh vždycky projevoval zvláštní zálibu v maličkých, nepatrných a chudých. Ježíš velebil svého Otce, že své tajemství skryl před moudrými a chytrými a odhalil ho maličkým. Tím bude každému zřejmé, že to, co lidstvu dává, je jeho milost. Prostí a pokorní lidé – a takovou sestra Faustyna byla – nemají zájem na tom, aby k Božím darům přidávali něco svého. Tak mělo být zřejmé, že zjevení Božího milosrdenství je čistá milost. A co se obrazu týká: je známá skutečnost, že jeden obraz může říct víc než mnoho slov. V Pánu Ježíši

se pro nás Boží milosrdenství stalo viditelným lidským způsobem. Když chodil po Galileji, byly to jeho lidské ruce, které se dotýkaly lidí, a oni se uzdravovali. Ježíšův láskyplný pohled obracel hříšníky k Bohu. A tak to zůstalo i poté, co Ježíš vešel do Otcovy slávy. Milostné obrazy, zhotovené na pokyn z nebe, jsou prostředky, kterými Ježíšovo lidství spojené s jeho božstvím nadále působí. Není to samozřejmě svátost. Podstatné vylévání milosrdenství se děje ve svátosti smíření a při mši svaté. Ale Ježíš z pedagogických důvodů chtěl, abychom měli před očima obraz jeho lidství namalovaný podle jeho pokynů, a tak byli tím horlivěji přitahováni ke svátostem, zdroji jeho milosti.

✓ **Sv. Jan Pavel II. v encyklice o Božím milosrdenství píše o nánosu, který na obrazu je. Bůh se dívá skrze tento nános, který je na člověku a ve světě, a dokáže zpod všech vrstev tohoto nánosu uvolnit dobro. My lidé se někdy díváme na nános, aniž bychom se dokázali dívat skrze něj. Máte nějakou radu, jak se dívat na sebe a na ostatní s vědomím, že nános není to též jako obraz?**

Pomáhají mi dvě věci. První je podstatná: učme se dívat na druhé tak, jak se na ně dívá Ježíš nebo Bůh Otec. Někdo možná namítne: ale jak to můžu vědět, jak on se dívá? Máme mnoho vzácných svědectví v Písmě svatém, jak se Bůh dívá na každého člověka a na tento svět. Stačí brát biblická slova vážně. A jsme-li Boží děti, můžeme a máme se dívat tak, jak se dívá náš Otec. To není žádná přetvářka, to je naše rozhodnutí. Nechci už být pod vlivem svého sobeckého, posuzovačného pohledu na své bližní. Jako Boží dítě se mohu a chci dívat na každého spolu se svým nebeským Otcem: láskyplně, milosrdně, shovívavě.

A pak to druhé: když mě na chování druhého něco dráždí, je to obvykle znamením, že on volá o pomoc. Potřebuje pozornost a přijetí, kterého se mu možná někdy v dětském věku nedostalo. Představme si dotýčeného jako malé dítě, které bylo zraněno odmítnutím, když čekalo lásku. Od té doby si nese hlubokou nevyslovenou bolest. Jako malé dítě ho v srdci obejmeme. To jde snáz – vždyť kdo by neměl soucit s malým dítětem. A tak se můžeme stávat služebníky Božího milosrdenství na každém kroku.

✓ **Polský biskup Artur Ważny v jedné své konferenci připomínal, že obrazem, na který se dívá Bůh Otec, je Kristus a v Kristu vidí nás. Sv. Pavel říká, že je potřeba se do Krista obléct. Jak to udělat?**

Ve skutečnosti jsme Krista oblékli ve křtu. Naznačuje to prostý, ale výmluvný obřad přijetí křestního roucha. Pak je třeba, abychom si tuto skutečnost uvědomovali. Odpověď na tuto otázku jsem už částečně řekl výše. Obléci si Krista znamená – slovy apoštola Pavla – osvojovat si Kristovo smýšlení: myslet jako Kristus, dívat se na druhé jako Kristus, přát jim dobro a nebe jako Kristus. Tím nepopíráme svoji jedinečnost, ale naopak ji projasňujeme Kristovým světlem, aby v nás vyniklo to originální, co do nás Bůh vložil.

✓ **O dnešní době můžeme slyšet hodně názorů. Jako každá doba má svá úskalí a nebezpečí. Já bych se vás ale rád zeptal na pozitiva. Dokázal byste nám ukázat – jako průvodce na cestě – něco, co je krásné a co nás může motivovat? Kam jít, jaký cíl sledovat, na co se těšit?**

Máte pravdu, dnes i v samotné církvi je slyšet tolik protikladných názorů, že se v nich člověk může ztrácet. Ovšem tam, kde

je mnoho křiku a řečí, kde se něčemu příliš dělá publicita a reklama, to obvykle nebývá z Božího Ducha. Učme se opět od našeho Pána. Co dělá v evangeliu? Dává apoštolům za vzor chudou vdovu, jejížož zanedbatelného sponzorského daru si nikdo nevšímal. Ježíš naopak oceňuje její velkorysost: dala všechno, co měla na živobytí. Dále Ježíš staví do středu dítě nebo jindy člověka s ochrnutou rukou: Pojď doprostřed. Zde hledejme krásu života a naději. Tam, kde v dnešní nesnadné době mladí rodiče přijmou dítě, a třeba už je třetí nebo čtvrté či páté... a někdy i zdravotně postižené. Jejich láska k životu je nadějí! Nebo velkorysost se dělit s druhými u těch, kteří sami nemají na zbytek ... třeba i u lidí žijících bez střechy nad hlavou. Kolik u nich najdeme ušlechtilosti. Proto je dobré se těšit každý den, že objevíme takové světlo, světlo naděje, že je krásné žít. A když nás přece jen tísní mnoho nedokonalého i špatného, pak to přijmeme realisticky v duchu naděje se svatým Pavlem: My máme svou vlast v nebi. To je ten hlavní důvod těšení se, když začneme žít nový den.

✓ **Otče, moc vám děkuji za rozhovor a dovolte, abych vám popřál k vašim 60. narozeninám, které letos slavíte. Jménem čtenářů „Apoštola“ vám přeji hodně Božího požehnání a darů Ducha Svatého ve vaší práci a pro vaše působení a prosím o požehnání pro čtenáře „Apoštola“...**

Děkuji vám i všem čtenářům za tuto pozornost. Za modlitbu o dary Ducha Svatého jsem každému velmi vděčný. A z daru Kristova kněžství vám všem žehnám a činím to každý den.

DOC. JAROSLAV BROŽ, TH.D., S.S.L., se narodil 22. února 1963 v Náchodě. Pochází ze sedmi sourozenců, má dva bratry kněze. V roce 1981 absolvoval gymnázium v Trutnově a přihlásil se ke studiu na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Litoměřicích. Studium úspěšně ukončil v roce 1988 a 25. června 1988 byl v Hradci Králové vysvěcen na kněze.

Poté působil až do roku 1993 v kněžské službě v královéhradecké diecézi, naposledy jako duchovní správce v Krucemburku (tehdejší Křížové). Už od roku 1990 byl s přestávkami také odborným asistentem Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy a v roce 1994 na ní získal licenciát teologie. V letech 1994 až 1997 studoval v Římě na Papežském biblickém institutu (Pontificium Institutum Biblicum) a toto studium zakončil licenciátem biblických věd (SSL). V letech 1997–2000 absolvoval doktorské studium na Univerzitě Karlově v Praze.

Je čestným kanovníkem Katedrální kapituly při chrámu Svatého Ducha v Hradci Králové a sídelním kanovníkem Kolegiátní kapituly Všech svatých na Hradě pražském. K 1. listopadu 2018 byl pak jmenován sídelním kanovníkem Vyšehradské kapituly. Je také externím spirituálem Arcibiskupského semináře v Praze a vyučuje na KTF UK v Praze.

BUDETE
MÝMI
SVĚDKY

POHLAZENÍ NA DUŠI

VZPOMÍNKA NA BEDŘIŠKU ZNOJEMSKOU

Narodila jsem se 2. 6. 1928 ve Znojmě. Vlastním jménem Božena Krejčová, rozená Fritzová. Otcem byl důstojník československé armády, Bohumil Fritz. Studovala jsem na gymnáziu v Českých Budějovicích, po válce medicínu, při prověrkách v roce 1951 jsem dostala zákaz studia na kterékoliv škole v Československu. Jako důvod mi bylo sděleno: „**Lidi vašeho typu a vašich názorů, zvláště na medicíně nepotřebujeme.**“ (V kádrovém dotazníku jsem totiž odpovíděla na otázku – tvůj poměr ke kolektivu: „Miluj svého bližního jako sebe sama.“)

Umění se od té doby stalo hlavní náplní mého života. Soukromě jsme studovala

u akademických malířů F. Ketzeka, E. Frinty a F. Nedvěda.

V roce 1959 jsem se provdala za Bořivoje Krejčího, což byl vlastně i začátek společné práce na chrámovém umění, výstavách, sakrální tvorbě, výzdobě zvonů apod. Ilustrovala jsem pro Katolické noviny a poté jsme společně s manželem pracovali „na volné noze“. Bořivoj jako řezbář a návrhář oltářů, ambonů, sedesů... já jako malířka – Křížové cesty, presbytářní obrazy, vitráže.

V roce 1987 se konala v Zürichu první výstava, která byla téměř vyprodána. U příležitosti svatořečení Anežky České se konala další výstava v Římě, v Nepomucenu, která

byla celá zakoupena, a stala se tak stálou expozicí. Poté následovala poslední společná výstava nás manželů v Paláci kultury v Praze.

V roce 1991 mi manžel odešel. Se ztrátou jsem se snažila vyrovnat usilovnou prací. Poslala jsem do Portugalska na mezinárodní výstavu „Mailart“ své tři miniatury. Ty vzbudily velký ohlas a začaly přicházet nabídky ze Švédska, Anglie, Itálie, Francie, Kanady, Brazílie, Španělska a Německa. Výsledkem bylo 11 ocenění, z toho 2 zlaté medaile na mezinárodní výstavě talentů ve Stockholmu.

Moje jméno znali za komunistické totality především věřící občané. Katolické noviny a výstavy pořádané některou odvážnou organizací lidové strany nebo farním úřadem byly pro mě jedinou možností, jak se představit veřejnosti. Jinak se sdělovací prostředky vůči mně obepnuly hradbou mlčení.

Z jednoduché příčiny. Byla jsem a stále jsem praktikující katoličkou, tvorbou zaměřenou především na sakrální umění.

Moje tvorba je prodchnuta hlubokou vírou, již jsem se nevzdala ani v letech totality a tuhé normalizace. Do české malby se snažím vnášet mystickou krásu, poetičnost a zvláštní oduševnělost. Soustavně se věnuji náboženské tematice v malbě, kresbě a ilustraci.

Obrazy, malované v duchu romantického symbolismu, vyprávějí příběhy. V dnešním přetechnizovaném světě, plném brutality i pochybných hodnot, bych byla ráda, aby má díla působila jako pohlazení na duši a vedla k zamyšlení nad životem samým.

„Budoucnost světa nespočívá v technice, ale v množství lásky, kterou probudíme v druhých. Tomu chci zůstat věrna.“

Bedřiška Znojemská

Bedřiška Znojemská zemřela 18. 12. 2021 v Praze.

(text a reprodukce obrazů v tomto čísle převzaty se svolením ze stránek www.znojemska.cz)

NEJSVĚTĚJŠÍ SRDCE,
ZDROJI MILOSRDENSTVÍ,
Z NĚHOŽ TRYSKAJÍ PAPRSKY
NESMÍRNÝCH MILOSTÍ
NA CELÉ LIDSTVO,
NALÉHAVĚ TĚ PROSÍM
O SVĚTLO PRO
UBOHÉ HŘÍŠNÍKY.

(DEN. 72)

ZNOJENSKA

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SV. FAUSTYNY

POKOJ A BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

„Téhož dne večer – prvního dne po sobotě – když byli učedníci ze strachu před Židy shromáždění za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš, postavil se uprostřed nich a řekl: „Pokoj vám. Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. Učedníci se zaražovali, když spatřili Pána. Ježíš jim znovu řekl: „Pokoj vám.““ (Jan 20,19–21)

Téměř při každém vystoupení po zmrtvýchvstání vítá Pán Ježíš apoštoly slovy: „Pokoj vám!“ Proč je takto nepozdravil před svým utrpením? Neboť dílo vykoupení ještě nebylo dokonáno. Nyní je smrt – důsledek prvotního hříchu – poražena, hřích samotný byl vymazán, věčný nepřítel lidstva byl pošlapán a Bůh byl smířen s hříšným lidstvem. Navrací se mír člověka se sebou samým, s bližním a s Bohem ztraceným v ráji.

Hřích narušoval harmonii s Bohem a vyvolával v duši vnitřní neklid a boj se sebou samým. Výčitky nedávají pokoj, způsobují strašlivá vnitřní muka, která nikdo a nic na světě nedokáže odstranit. Hlas svědomí nemůže přehlušit věda, umění ani žádná moc na světě. Zábava a cestování, zábava a radosti tohoto světa zde nepomohou. Až přichází Kristus a uklidňuje rozbourané svědomí lidí. „Tvé hříchy jsou odpuštěny“ (Lukáš 7,48). Tuto moc odpouštět hříchy dal Kristus apoštolům a jejich nástupcům – biskupům a kněžím – v den zmrtvýchvstání, a zajistil tak vnitřní pokoj a harmonii

s Bohem a s vlastním svědomím všem lidem dobré vůle až do konce světa.

Pokoj, který svátost pokání přináší duši tím, že ji smíří s Bohem a s vlastním svědomím, je nezbytnou podmínkou pokoje s bližním. Kdo tedy nemá tento vnitřní pokoj, nemůže mít vnější pokoj s lidmi. Ve světě se všichni už dlouho honí za vnějším mírem, ale nenacházejí ho. Místo míru jsou v rodinách, společnostech a státech spory a nedorozumění. Pronikneme-li pilně do příčin těchto menších bojů a velkých válek, uvidíme, že všechny dojdou k jedné hlavní příčině, a tou je nesouhlas s Bohem a s vlastním svědomím u jednotlivých jedinců, států a národů. Proto chápeme, proč Spasitel pozdravuje apoštoly dvakrát slovy „Pokoj vám!“ při ustanovení svátosti pokání, která jediná může přinést světu pravý pokoj.

Jsou dva, kteří slibují mír lidem: svět a Kristus. Mír světa je pokrytecký, zdánlivý a končí nepořádkem a válkou, protože svět nemůže dát vnitřní mír, mír s Bohem, kterého nezná, ani mír se svým vlastním svědomím. Jen Kristus přináší trvalý pokoj, protože je vnitřní a pravdivý, spočívá v odstranění hlavní příčiny úzkosti, kterou je hřích. Kristus Pán vzal na sebe hříchy celého světa, odčinil je a dal za ně Bohu důstojné zadostiučinění, vytvořil neocenitelný poklad svých zásluh a po vzkříšení tyto zásluhy aplikuje na jednotlivé duše ustanovením svátosti pokání, ve které dílo Vykoupení pokračuje a bude pokračovat až do konce světa. Toto je jedno z největších děl Božího milosrdenství. Proto lze s jistotou říci, že lidstvo nepozná mír, dokud se neobrátil s důvěrou k Božímu milosrdenství.

Jaké jsou důvody neshod mezi lidmi? Je jich mnoho a všechny pramení z porušení přikázání: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“ Ten, kdo to dodržuje, odstraňuje ze svého života vše, co působí potíže

jeho bližním. Takový člověk miluje každého, nikým nepohrdá, nikomu nezávidí, cizí nebere, střeží se pomluv a soudů, odpouští zášť, oplácí dobrým za zlé, každému ochotně dává, nepřátelům i chleba za kámen dává, dělá jim laskavosti a modlí se za ně. Získává si tím lásku a úctu všech, laskavost a úctu, kterou mu ani zvrácení lidé nemohou odmítnout.

Andělé nad jesličkami v Betlémě zpívali: „Sláva na výsostech Bohu a pokoj na zemi lidem dobré vůle!“ Tento ohlášený pokoj uskutečnil Kristus po svém zmrtvýchvstání,

když řekl apoštolům: „Pokoj vám!“ Přinesl mír s Bohem, s naším svědomím a s bližními, které máme milovat a prokazovat jim skutky milosrdenství jako nezbytnou podmínku pokoje.

Úryvek z knihy bl. Michala Sopočka,
Úvahy o Božím a lidském milosrdenství,
in: Uctíváme Boha v jeho milosrdenství.
(Modlitební kniha, Stockbridge Mass 1960,
str. 145-151), převzato z www.milosierdzie.pl

„Bílá neděle čili svátek Milosrdenství. Ráno po svatém přijímání byla má duše ponořena do Božství; byla jsem spojena se třemi Božskými osobami tak, že tím, že jsem byla spojena s Ježíšem, byla jsem současně spojena s Otcem a Duchem Svatým. Má duše se utápěla v nesmírné radosti a Pán mi dal poznat celé moře a propast svého neproniknutelného milosrdenství. **Ach, kdyby to duše chtěly pochopit, jak velmi je Bůh miluje.** Všechna přirovnání, byť ta nejcitlivější a nejsilnější, jsou pouze slabým stínem ve srovnání se skutečností.“
(Den. 1073)

Bílá neděle

OHLÉDNUTÍ ZA SVÁTKEM
BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Zápis v „Deníčku“ ze dne 4. dubna roku 1937 začíná sv. Faustyna slovy: „Bílá neděle“. Latinsky to znamená „Domenica in albis“, což bychom mohli přeložit jako „neděle v bílém“. Nově pokřtění dostávali na Bílou sobotu bílou tuniku, ve které chodili po celý velikonoční oktáv. O první neděli po Velikonocích tento šat sundávali, aby už o Kristu nesvědčili jenom tímto bílým šatem, ale svým životem. Šlo tedy o to, aby i bez tohoto šatu byl na nich a jejich životu vidět Kristus.

Můžeme se ale no podívat i tak, že křesťan je člověk, který se oblékl do Krista.

Kristus nám dává šat spravedlnosti a obléká nás do Božského milosrdenství. Propojení svátku Božského milosrdenství s „Bílou ne-

dělí“ je pro nás silným vzkazem, abychom tento šat Božího milosrdenství přijali.

Jako každý rok i v tomto roce jsme ve Slavkovicích slavili svátek Božího milosrdenství po celý den, v neděli 17. dubna. Od 9.00 do 19.00 hod. bylo možné přistoupit ke sv. smíření. Tento den byly tradičně ve Slavkovicích tři mše svaté. Mši svatou v 10.30 hod. sloužil P. Pavel Habrovec, který poděkoval za 15. výročí posvěcení slavkovického kostela. V 19.00 hod. otec Mariusz Leszko, SAC, sloužil mši svatou za zemřelé členy „Knihy milosrdenství“. Hlavní mši svatou v 15.00 hod. celebroidal za účasti kněží z ČR, Slovenska, Rakouska a Polska Mons. Dávid Tencer, biskup Reykjavíku, který pochází ze Slovenska, ale do Slavkovic přijel z Islandu.

Přinášíme vám několik fotografií ze svátku Božího milosrdenství a kázání otce biskupa Dávida a děkujeme všem, kteří se po-

díleli na přípravě pouti, a především všem, kteří tento den do Slavkovic přijeli a přijali Pána Ježíše ve sv. přijímání. -red-

Ó šťastná vina!

Promluva Mons. Dávida Tencera

Milí bratři a sestry, ještě jednou chci pěkně poděkovat za to, že tady dnes můžu s vámi být. Ale nejen kvůli vám, ale kvůli Božímu milosrdenství samotnému, neboť i my na Islandu věříme v Boží milosrdenství. Je to naše naděje a doufáme, že pokud budeme jednou v nebi, tak jen kvůli Božímu milosrdenství. Pokud by zde byl někdo, kdo by chtěl tvrdit, že on je nadšený ve víře a že jeho víra nikdy nezaváhala, tak si myslím, že buď je naivní, nebo zapomíná a má sklerózu. Neboť si myslím, že každý z nás si určitě vzpomene na chvíle ve svém životě, kdy mu bylo těžko, kdy úplně

selhal, kdy se styděl sám před sebou. Ale každý z nás jistě prožil i tu chvíli, kdy Bůh ve svém milosrdenství člověka pozvedá a znovu mu pomáhá k živé víře. Tak i Pán Ježíš v evangeliu nenechal Tomáše, aby se trápil se svou nevěrou. Tomáš už nezvládal věřit. Jak měl věřit, když Ježíše neviděl? A ti, kteří jej viděli? Ti všichni zklamali, jeden za druhým. Zklamali všichni apoštolové: jeden utekl, druhý zapřel, třetí zradil. Jak jim mohl věřit? Ježíš ale nechtěl, aby Tomáš zůstal nevěřící. Ježíš nechtěl, aby jeho víra zcela upadla a aby ho nevěra a bolest, kterou prožíval, zavalily. To Ježíš nechtěl! A proto otevřel svou náruč, ukazuje mu své rány a říká: „Tomáši, pojď sem, neboj! Pojď! Vlož své prsty do mých ran! A nejde jen o to, aby ses dotkl mých ran, ale jde o to, abys byl věřící!“ Tohle dělá to Boží milosrdenství! Tam někde je rozdíl mezi lidskou spravedlností a Božím milosrdenstvím! Neboť lidská spravedlnost, to je ta spravedlnost z filmů. Že záludnému zrádci, který někomu ublíží, se po celou dobu daří utíkat. A když jej nakonec mstítel dohoní a zabije, všichni si oddechne. Uf, ale mě odlehlo! Kdyby měl být takový náš konec, to by byla tragédie! Boží milosrdenství se totiž nespokojí s tím, že zlo bude potrestáno! Boží milosrdenství jde dál a chce pracovat na tom, aby i s naší pomocí a s naší spoluprací zlo úplně zmizelo a aby se obnovilo dobro. Aby se rány, které způsobuje hřích nebo jiná tragédie, zacelily. A proto je to dobrá zpráva pro každého, kdo něco těžkého prožil. Vězte, že to, že jste dnes tady, je díky Božímu hlasu, který vás sem pozval. Jste zde, aby se Pán Bůh mohl vaší rány dotknout, aby ji mohl uzdravit. Abychom byli v ještě lepším stavu než dříve. Slyšeli jste někdy japonské slovo kincugi? Tady mám jeden jeho příklad. Je to talíř, který byl rozbit. To se mnohokrát stane, že? Talíř spadne a rozbije se na kusy. A co pak udělá

dobrá hospodyně? Posbírá střepy a vyhodí je do koše. Ovšem v 15. století žil jeden japonský šógun, který měl svoji oblíbenou misku z čínského porcelánu. Když ta jeho miska spadla na zem a rozbila se, japonský šógun, který vládl milionům lidí, řekl: „Já chci tu misku zpátky! Opravte mi mou oblíbenou misku!“ Všichni mu říkali: „Ale vždyť můžeš mít miliony nových misek!“ „Ne! Já chci tu mou misku, okamžitě na tom pracujte!“ Misku ovšem vyrobili v Číně. Šógun tedy vybral vojáky a poslal je i s miskou do Číny se vzkazem: „Opravte mi mou čajovou misku!“ Vojáci se vrátili, ale to, co přinesli, bylo poslepuváno, nikoliv opraveno. A tak japonský šógun přikázal svým řemeslníkům: „Udělejte to tak, aby to bylo výborné tak jako předtím!“ Řemeslníci si nejdřív lámali hlavu: „Jak to udělat?“ A představte si, že zanedlouho našli způsob! A objevili tak metodu kincugi, což znamená „opravovat zlatem“. Zvláštním lepidlem smíchaným se zlatým prachem vyplnili pukliny, kde chyběl nějaký

větší kus, tam to zalili čistým zlatem, a vrátili misku šógunovi. A šógun byl velmi spokojen. Ona miska pak měla mnohem větší cenu než dříve! Vždyť to bylo samé zlato! Řemeslníci se chytli za hlavu a řekli si: „No to je výborný nápad! Takto to budeme dělat! A představte si, že se z toho stalo umění, které žije dodnes. Když si chcete dneska koupit kincugi, musíte si nachystat hromadu peněz. I jedno kincugi by vás mohlo zruinovat. Proč? Nikoliv pro hlínu, ze které je děláno. Ale pro zlato, kterým je to rozbité znovu spojováno. Někdo dokonce obviňuje Japonce, že oni některé drahocenné misky úmyslně a jen proto rozbíjejí, aby je mohli potom opravit a aby je pak mohli prodat za dvacetinásobek původní ceny. Kincugi se tak stává obrazem Božího milosrdenství! Neboť hlína, to je naše bídná lidskost. Jedna miska byla vzácnější, druhá méně. Záleží, v jaké peci jsme byli páleni. Když jsme se rozbili, stali jsme se bezcennými. Alespoň v očích lidí! Nikoliv však v očích Pána Boha! Pán Bůh tak udělal něco mnohem mocnějšího. Rozbitou lidskost Pán Bůh ani ve svém hněvu a spravedlnosti nevyhodil do koše, ale znovu ji slepil svým milosrdenstvím. To je to zlato! Nejde o Japonce, nejde o jejich kulturu. Chtěl bych jen, aby každý z vás odešel z tohoto místa nadšený s tímto vědomím: Pane Bože, ty jsi ke mně milosrdný! Já si to vůbec nezasloužím! Abyste byli tak nadšení jako žena z osmé kapitoly Janova evangelia, kterou přivlekli před Pána Ježíše a už měli na ni nachystané kameny. To je lidská spravedlnost! Teď jí dejme, co proto! Ale Pán Ježíš je samozřejmě všechny zahanbil. A když se všichni rozešli, řekl té ženě: „Nikdo tě neodsoudil? Ani já! Já budu ten poslední, který by tě odsoudil. Ty jen jdi domů a víc nehřeš!“ To je zlato. To je kincugi. Jdi domů a více nehřeš, neboj se! Všechno je v pořádku! Anebo marnotratný

syn, který se vrátil ke svému otci! Starší bratr se na něj dívá a říká: „Koho pak tady máme! Nepovedeného bratra! Nyní bychom ho měli příkladně potrestat! Vše rozházel, a dokonce i ten svůj prsten prodal! Tak teď je čas, aby dostal, co proto! Co na to ale milující otec? „Kdepak! Zabijte tele! Nové šaty! Nový prsten na ruku!“ To je to Boží milosrdenství, které všechno dává do pořádku! Člověk, který doufá v Boží milosrdenství a pracuje s ním, ten se už bát nemusí! I kdyby se cokoli v našem životě pokazilo, tak nejpозději – já si myslím, že i dříve – ale nejpозději na konci věků dojde k tomu, že Pán Bůh toto všechno zalije zlatem Božího milosrdenství. A všechno bude tak, jak má být. Kdybyste mi dnes položili otázku: „Ale proč? Jak to?“ Odpovím vám: „Nevím. Ale ty jen trpělivě čekej, Pán Bůh ti odpoví! Budeš se moci zeptat a on ti odpoví vyčerpávajícím způsobem. A jak tedy bude vypadat ta naše budoucnost s Božím milosrdenstvím? Setkal jsem se jednou se začínajícím muzikantem, který si kladl tuto otázku: „Proč Pán Bůh vymyslel sedmičky?“ Jaké sedmičky myslím? No přece septakord! To je akord, který je disharmonický. Není hezký. Normální akord to jsou ty tři tóny, které pěkně ladí, lahodí uchu a člověk je slyší s radostí. Takový akord je harmonií. A my lidé máme rádi harmonii a disharmonii nikoliv. Je přirozeností člověka, že má rád harmonii. A najednou přijde někdo a zahraje sedmičku. To je jako kdyby člověka za ucho tahal! Ale kdyby nebylo sedmičky, kdyby nebylo septakordu, tak pak nevynikne ta harmonie. Proč tedy Pán Bůh dopouští sváry a neštěstí? Aby o to více vynikla harmonie! Harmonie více vynikne, když předtím zazní disharmonický tón. Hřích je disharmonický, naruší harmonii! Ale o to hezčí je pak harmonie, Boží milosrdenství! To tak ladně vchází do ucha, člověk se tak potěší! Ale nemyslete si,

že hlásám nějaké hereze. O Velikonocích jsme u svíce slyšeli chvalozpěv. Ten obsahuje divná slova. Zpívá se v nich o Adamově vině. Zaznělo v něm doslova: „Ó šťastná vina!“ Jak může být vina šťastná? Jak může být Adamův hřích nazýván šťastnou vinou? To je hrubý přešlap! Každý jeden dogmatik by se proti tomu bouřil! Vždyť hřích je zlo! Jak to jen v tom Exultetu u velikonoční svíce na největší svátek křesťanského roku mohlo zazní? Ó šťastná vina! Ale ten zpěv pokračuje: „Ó šťastná vina, pro kterou k nám přišel tak vznešený vykupitel.“ A my bychom mohli říci, že „Ó šťastná disharmonie, pro kterou přišel k nám ten, který přinesl harmonii!“

Dnes je vás zde, Pán Bůh zaplať, mnoho. Sám jsem to nečekal, když jsem hledal Slavkovice na mapě. Ptal jsem se: „To opravdu jedeme tam?“ Na biskupském úřadě je se mnou premonstrát otec Metod Kozubík, velmi zlatý člověk, a ten mi to potvrdil. „Ano, to je to místo.“ „Jsi si jistý? Čtyři sta obyvatel? Opravdu je to to místo?“ „Ano, je to ono, neboj se! Bývají tam celonárodní poutě!“ Opravdu jsem zaskočený, kolik vás sem dnes přišlo! Pán Bůh zaplať! Myslím si, že dneska zde měli být všichni, všichni ti, kteří cítí, že jim bylo ublíženo. A také ti, kteří cítí, že oni někomu ublížili. Lidé, kteří zažili nějakou disharmonii, kteří se cítili rozbití jako ta miska. Ti, kteří se cítili bídne jako ta žena v Janově evangeliu. Aby slyšeli nikoliv ode mne, ale od Pána Boha, že my všichni můžeme znovu zažít harmonii, dobro, Boží odpuštění a milosrdenství. Cítit, že se naše jizvy zacelují a že můžeme být znovu jako malé dítě! Amen.

Text přepsal a přeložil P. Miloslav Kulifaj.

Foto: Karel Janů

Audio verzi kázání otce biskupa Dávida Tencera lze najít v archivu Radia Proglas.

2

15. výročí posvěcení slavkovického kostela

V den svátku Božího milosrdenství, v neděli 30. března 2008, biskup Vojtěch Cikrle posvětil ve Slavkovicích nový kostel Božího milosrdenství a sv. sestry Faustyny. Stavby kostela, která trvala několik let, se ujali místní farníci s otcem Pavlem Habrovcem, který tehdy ve farnosti působil. Na stavbu přispívali věřící z celé republiky

a díky jejich příspěvkům byla stavba dokončena. Od roku 2009 převzali péči o poutní kostel ve Slavkovicích otcové pallotini.

Tento rok jsme oslavili 15. výročí posvěcení kostela. V den svátku Božího milosrdenství, 17. dubna 2023, sloužil dopolední mši svatou otec Pavel Habrovec. Mši svatou hudebně doprovázel farní sbor

Stavba začala v roce 2005 a původně to měla být kaple pro obec

Až během stavby se rozhodlo, že to bude poutní kostel Božího milosrdenství

Konalo se poutní procesí s obrazem BM a z Krakova byly předány ostatky sv. Faustyny

z Jam (v Jámách byl v roce 2002 posvěcen základní kámen pro slavkovický kostel). Různorodost a věkové rozpětí členů sboru krásně zviditelnilo pravdu, že tak jako slavkovický kostel tvořili věřící, kteří k jeho stavbě přispěli svou modlitbou, obětí a materiálním darem, tak chrám Božího milosrdenství tvoříme my všichni a každý

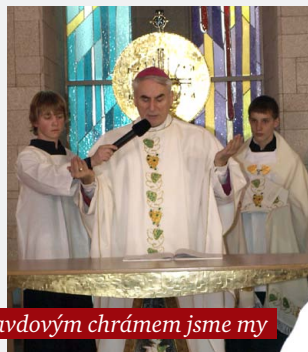
máme své místo v dokonalém a úžasném Božím plánu.

Přinášíme vám několik fotografií ze stavby kostela. Některé z lidí, kteří se na stavbě podíleli, už Pán povolal k sobě. Pamatujme na ně ve svých modlitbách.

otcové pallotini

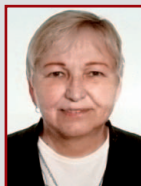
Biskup Cikrle posvětil slavkovický kostel a zdůraznil, že opravdovým chrámem jsme my

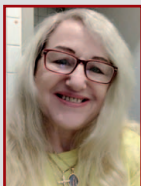

KNIHA MILOSRDENSTVÍ

KRUH VZÁJEMNÉ MODLITBY ZA BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

Eliška

Eva

Jaroslava

Júlia

Marie

Klára Terezie

Ludmila

Julija

Michaela s dcerou Emou

Romana

Štěpánka

Přinášíme další fotografie členů „Knihy milosrdenství“ – kruhu vzájemné modlitby za Boží milosrdenství. K povzbuzení připomínáme také několik ohlasů a vzkazů členů „KM“. Pokud máte zájem stát se členy „KM“, zavolejte na tel. číslo 566 502 850 nebo 774 521 531, email: info@knihamilosrdenstvi.cz, nebo napište na adresu Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32 Jámy. Získáte zdarma materiály o Božím milosrdenství a letáček s přihláškou do „KM“, kde najdete všechny potřebné informace.

OHLASY ČLENŮ

Zeptali jsme se členů „Knihy milosrdenství“, co jim dává členství v „KM“.

• *Spoléhám se na Boží milosrdenství, v 15 hod. se modlím, prosím a děkuji ve všech strastech a bolestech za moc lidí, rodinu a za sebe. Cítím se spojená a cítím oporu. Děkuji.*
(Marie, důchodkyně)

• *Krásný pocit, že nejsem sama, že patřím do velké konkrétní Boží rodiny. Získala jsem*

hlubokou víru v Boží milosrdenství. Celý svůj život, svůj osud i osudy lidí, za které se modlím, jsem s úplnou důvěrou svěřila Bohu. Přes různá strádání a nemoci cítím ve své duši klid, lásku a pokoj. Nebojím se. Vím, že Pán Bůh mě miluje a je stále se mnou.

(Eva, zdravotní sestra)

• *Po smrti rodičů, manžela a odchodu pěti dětí z domova jsem zůstala sama v rodinném domě. V okolí se mnoho změnilo, sousedé vymřeli, noví přistěhovalci žijí jinak, snad jenom, že zde bylo velmi ateistické prostředí a dnes spíše nevědomé. Do kostela chodí*

pravidelně asi tři lidé, a to ještě každý jinam. KM mně dává pocit, že i když někde na konci, patřím ke Kristu. (Jaroslava, důchodkyně)

blíženeckou. Lidé dnešní doby mají málo lásky k Pánu Bohu a k sobě navzájem. (Petr, zámečník, sanitář)

VZKAZY ČLENŮ

Zeptali jsme se členů „KM“, co by řekli všem, kteří potřebují a hledají Boží milosrdenství.

• *Aby se nebáli ho přijmout, případně aby si uvědomili, že bez něho nemůže být spasen nikdo z nás. (Marie, lékárnice)*

• *Ať přijedou do Slavkovic, modlí se a prosí o BM, pocítí radost, pokoj a lásku Boží, lásku*

• *V nejtěžších chvílích, když vás všichni opustí a ti, co vás mají rádi, nemohou z vážných důvodů být s vámi, zůstává Ježíš nejvěrnější. Když padáme, on nás zdvihá, když přiznáme svoji bídu, zaplaví nás jeho milosrdná láska. BM, eucharistie a P. Marie jsou úžasné pilíře pro náš život.*

(Mária, pastorační asistentka)

Více ohlasů a vzkazů najdete na www.knihamilosrdenstvi.cz

Boží milosrdenství bezpečný a jistý most do Boží náruče

VZPOMÍNKA NA PANÍ MARIÍ HUDEČKOVOU,
KTERÁ SPOLUPRACOVALA PŘI VZNIKU
„KNIHY MILOSRDENSTVÍ“

V roce 2016 jsme vydali díky členům „Knihy milosrdenství“ knihu „Cestou milosrdenství“. Jsou to každodenní zamyšlení nad „Deníčkem“ sv. Faustyny, která zpracoval P. Petr Vrbický. Pro 25. března napsal: „Tak jako Maria přijala v andělově poselství svůj životní dar, štěstí i kříž, tak také věrná duše přijímá skrze slovo od Boha vyvolení, poslání i zodpovědnost. Zřídka kdy je to vše prosto bolesti a oběti, ale nikdy nechybí také pokoj a radost. Nerozhoduje přitom, jak je přijatý podíl významný z pohledu lidského, protože je to účast na díle velikého a svatého Boha. Jím a jeho přítomností se stává velikým i lidský život. Mějme před očima vždy perspektivu věčnosti a žádná lidská bída nebude

beznadějná. Nenechme se připravit o důvěru v jeho moc, kterou může být přemoženo každé zlo i každé utrpení, a nepřemohou nás ani vlastní slabosti, ani nástrahy světa a úklady Božího nepřítel. Vstoupí-li do lidského života Boží milosrdenství, stává se člověku bezpečným a jistým mostem do Boží náruče.“

V den slavnosti Zvěstování Páně, 25. března 2023, zemřela paní Marie Hudečková a věříme, že to byl den, kdy mostem Božího milosrdenství přešla do Boží náruče.

Když jsme v roce 2009 začali s projektem „Knihy milosrdenství“, bylo potřeba někoho, kdo bude zpracovávat kontakty a starat se o databázi členů „KM“. Poprosili jsme právě paní Marii Hudečkovou a ona

se toho ochotně ujala. Několik let obětavě pomáhala u „KM“, a to v době, kdy „KM“ začínala a bylo nejvíc práce, protože rychle přibývali noví členové.

Děkujeme Pánu Bohu za život paní Marie Hudečkové, který nebyl lehký, ale také nebyl prázdný. Narodila se v roce 1964. V lednu 1987 se vdala za Josefa Hudečka. Bůh jim požehnal třemi dětmi. V červnu 2000 jí však manžel zemřel. Na obrázek, který byl vytištěn u příležitosti pohřbu manžela, byl umístěn milosrdný Pán Ježíš a vzadu slova „Ježíši, důvěřuji Ti!“ Od smrti manžela musela sama vychovávat tři děti.

Po skončení mateřské dovolené získala práci na Okresním soudu ve Žďáru nad Sázavou, kde setrvala až do propuštění ze zdravotních důvodů na podzim roku 2022. V září 2021 jí totiž byla diagnostikována rakovina slinivky. S touto nemocí bojovala 18 měsíců.

Svou vzpomínku na maminku, jež zazněla při pohřbu, syn Jan ukončil slovy: „Odešla

Josef Hudeček

v poklidu a smířeně do Boží milující náruče, kterou celý život hledala a možná i díky hluboké víře dobře znala.“

P. Wojciech Zubkowicz, který s paní Marií Hudečkovou spolupracoval při „Knize milosrdenství“, vzpomíná: „V posledních dnech jsme k ní chodili každý den se sv. přijímáním. Ráno 25. března zemřela. Když jsem přišel, už odešla. Pomodlili jsme se růženec, který vedla maminka paní Hudečkové. Maminka paní Hudečkové zůstane pro mě silným příkladem víry a lásky. Vnímám však, že tam byly dvě maminky – byla tam také Panna Maria, kterou paní Marie Hudečková velmi uctívala. Děkuji Bohu za její život a věřím, že je v Boží náruči, kterou jsem přesvědčen, že důvěrně znala, protože se o ní musela po smrti manžela opřít.“

Věříme, že Bůh ji odměnil za celý její život, ale přesto prosíme, věnujte jí svou modlitbu.

otcové pallotini

EXERCICIE LECTIO DIVINA

■ **21.–29. 8. 2023 / Vranov u Brna**

Exercicie s prorokem Eliášem

22.–28. 10. 2023 / Vranov u Brna

- NASLOUCHÁNÍ BOŽÍMU SLOVU
- HLUBOKÉ MLČENÍ
- INDIVIDUÁLNÍ DOPROVÁZENÍ

*lectio
divina*

Přihlášky a informace: www.lectiodivina.cz, lectiodivinacz@gmail.com

POUTĚ DO SLAVKOVIC 2023

HLAVNÍ POUTĚ:

Pouť ke sv. Faustyně, neděle 8. října.

- Mše svatá v 15.00 hod. (slouží Mons. Martin David, apoštolský administrátor ostravsko-opavské diecéze)

POUTĚ NA TŘETÍ SOBOTY

(10.00–17.00 adorace s možností svátosti smíření, v 17.00 hod. mše svatá)

• 17. 06. 2023

Hlavní den modlitby za brněnskou diecézi

(R. D. Mgr. Pavel Šenkyřík, biskupský vikář pro pastoreci a vzdělávání)

• 16. 09. 2023

Hlavní den modlitby za litoměřickou diecézi

(Mons. Martin Davídek, generální vikář litoměřické diecéze)

• 21. 10. 2023

Hlavní den modlitby za ostravsko-opavskou diecézi (P. Dariusz Sputo, farář v Ostravě-Kunčičkách a zakladatel festivalu Slezská lilie)

• 18. 11. 2023

Hlavní den modlitby za plzeňskou diecézi

(Mons. František Radkovský, emeritní biskup plzeňský)

• 16. 12. 2023

Hlavní den modlitby za českobudějovickou diecézi

(Mons. Pavel Posád, pomocný biskup českobudějovický)

PĚŠÍ POUŤ K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ:

22.–29. července 2023

Mše svatá:

- pátek 28. 7. v 16.00 hod. přenášena Radiem Proglas (P. Dariusz Sputo, farář v Ostravě-Kunčičkách a zakladatel festivalu Slezská lilie)
- sobota 29. 7. v 10.00 hod. (mše sv. na závěr pěší pouti).
(Více informací na: www.pout.cz)

KONTAKT: Otcové pallotini, tel. 566 502 855–857, www.slavkovice.cz

PŘÍPRAVA NA 100. VÝROČÍ PRVNÍHO ZJEVENÍ

Drazí ctitelé Božího milosrdenství,

22. února 2031 uběhne sto let ode dne, kdy se Pán Ježíš poprvé zjevil sv. Faustyně.

Během tohoto prvního zjevení Pán Ježíš poprosil o namalování obrazu, který by měl být v den svátku Božího milosrdenství posvěcen: „*Po chvíli mi Ježíš řekl: Namaluj obraz podle toho, co vidíš, s nápisem: Ježíši, důvěřuji Ti (Den 47). Chci, aby ten obraz byl slavnostně posvěcen o první neděli po Velikonocích; tato neděle má být svátkem Milosrdenství*“ (Den 49).

Před námi je osm let, které bychom chtěli dobře využít a připravit se na oslavu výročí v roce 2031.

Ve Slavkovicích se modlíme každý měsíc za jednotlivé diecéze. V ČR máme pět českých diecézí, tři moravské a Apoštolský exarchát církve řeckokatolické. Byli bychom

rádi, kdyby v rámci příprav na sté výročí prvního zjevení se nám do roku 2031 každý rok v den svátku Božího milosrdenství podařilo posvětit obrázky milosrdného Ježíše, které bychom potom poslali každý rok do některé z diecézí.

Pokud byste chtěli mít podíl na tisku a poslání obrázků, můžete poslat svůj finanční dar na účet:

**35-621 921 0237/0100
variabilní symbol 2031.**

O vývoji projektu vás budeme informovat v dalších číslech „Apoštola“ a na stránkách www.slavkovice.cz

Pán Bůh zaplať za vaše dary. Ať milosrdný Pán žehná vám a vašim blízkým.

otcové pallotini

NABÍZÍME 3 DRUHY OBRAZU MILOSRDNÉHO JEŽÍŠE

S tímto obrazem Pán Ježíš spojil veliké milosti. Slíbil, že kdo tento obraz bude mít v účtě, nezahyne (Den. 49), a že Boží milosrdenství skrze tento obraz působí v duších a vtahuje do Boží lásky (Den. 1379). Samotný obraz není cílem účty, ale prostředkem k získání milostí. Během času vzniklo více druhů obrazu milosrdného Ježíše.

Připravili jsme 3 druhy obrazu milosrdného Ježíše ve velikosti A4 (210x297mm, 350g lesklá křída) – na rubu s textem o původu a vzniku obrazu a modlitbou Korunky k Božímu milosrdenství.

Cena není stanovena. Váš dar bude určen na projekty Centra Božího milosrdenství ve Slavkovicích.

Kontakty: tel. 566 502 850, 774 521 531 nebo objednavky@apostol.cz

KORUNKA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu...
nejprve se pomodlíš jednou

Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha,
potom budeš na zrnkách Otčenáše
říkat tato slova:

**Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev,
duši i božství tvého nejmilejšího**

**Syna a našeho Pána Ježíše Krista,
na smír za hříchy naše i celého světa;**

na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova:

**Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný
k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodlíš třikrát:

**Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný,
smiluj se nad námi a nad celým světem.“**

(Den. 476)

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme
svědectvím života v duchu důvěry v Boha
a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou
milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám
potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání
poselství milosrdenství, formace apoštolů
Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko

**KOMUNITA
V ČESKÉ REPUBLICE**

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.

KORUNKA S RADIEM PROGLAS

Společně s Radiem Proglas
zveme všechny ctitele Božího
milosrdenství k modlitbě Korunky
k Božímu milosrdenství.

Každý pátek po 15.00 hod.
(kromě prvních pátků v měsíci)
se modlitba Korunky živě vysílá
z kostela Božího milosrdenství
a sv. Faustyny ve Slavkovicích.

Ve zjevení sv. sestře Faustyně
Pán Ježíš slíbil:

**„Skrze modlitbu této Korunky dám
rád všechno, o co mě budou prosit.“**
(Den. 1541)

Řekněte svým známým, zvláště
starším, nemocným a trpícím lidem,
že se mohou připojit ke společné
modlitbě Korunky prostřednictvím
Radia Proglas.

**Těšíme se na vás a na všechny, kdo
společně s námi budou vyprošovat
Boží milosrdenství pro nás všechny
a pro celý svět.** *Otcové pallotini*

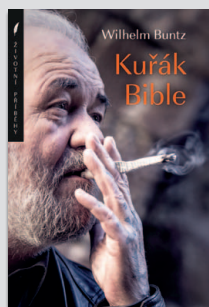
NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz■ Jacques Philippe
**Duchovní
otcovství**

Kniha se zabývá tématem duchovního otcovství a obrací se především ke kněžím. Nicméně je vhodná pro každého, kdo je povolán žít nějaký druh otcovství (otcové rodin, vychovatelé, vedoucí...). Autor prostřednictvím životních příběhů vybraných biblických postav a ve světle osmera blahoslavenství poskytuje užitečné rady všem „otcům“, kteří chtějí žít správně svou zodpovědnost.

brož., 120 s., 249 Kč

■ Wilhelm Buntz
Kuřák Bible

Strhující životní příběh bývalého vězně, který se na samotce „prokouřil“ Biblií až k novému životu s Kristem.

brož., 264 s., 325 Kč

■ Papež František
Amoris lætitia

Radost z lásky: posynodální apoštolská exhortace o lásce a rodině.

brož., 232 s., 149 Kč

■ Inès d'Oysonville
**Za ruku
s Pannou Marií**

Dárková publikace pro děti 9+, jejímž cílem je přiblížit jim život Panny Marie a základní mariánské modlitby.

váz., 80 s.,
barevné ilustrace,
249 Kč■ Oldřich Selucký
Kříž z kamene

Dobrodružný román pro mládež z období vlády krále Přemysla Otakara II., který seznamuje mladého čtenáře s tématem středověkého osídlování našich pohraničních území.

váz., 365 s., 299 Kč

■ Jacques Philippe
**9 dní ke
znovunalezení
radosti
z modlitby**

Devítidenní malá škola modlitby podle oblíbeného autora duchovní literatury Jacquese Philippa.

brož., 80 s., 95 Kč

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy**

Číslo účtu: **35-6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednací formulář na www.apostol.cz

„APOŠTOL“ JE ZÁVISLÝ
NA VAŠICH DARECH.
DĚKUJEME.

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotiniů jsou slova sv. Pavla:

**„Láska Kristova
nás žene.“**

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotin, kontaktuj nás!

**Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32
tel. 733 741 850, 733 741 860
e-mail: mojepovolani@pallotini.cz**

BOHOSLUŽBY

**Poutní kostel Božího milosrdenství
a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích**

Mše svatá:	• pátek	16.00
	• sobota	17.00
	• neděle	10.30, 17.00
	• v rámci Nikodémovy noci	20.00

Svatost smíření:

- každou sobotu a neděli od 14.00 do 17.00
- každou první a třetí sobotu v měsíci od 10.00 do 17.00 (Dny smíření)
- během Nikodémových nocí (od cca 20.30 do 23.00)

Adorace:

- první pátek 15.00–16.00
- ostatní pátky od cca 15.30 do 16.00
- během Nikodémovy noci od cca 20.30 do 23.00

Společná páteční modlitba

Korunky k BM (15.00):

- v kostele ve Slavkovicích
- nebo prostřednictvím Radia Proglas (kromě prvních pátků)

Křížová cesta (Via Crucis):

- mimo dobu postní – první pátek: 15.00–16.00
- v době postní – pátek, neděle: 15.00

Cesta Světa (Via Lucis):

- v době velikonoční – neděle: 16.00

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonocích)
- Pouť ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)

Mariánské první soboty v měsíci:

- 16.30 sv. růženec, 17.00 mše svatá, po mši sv. adorace s 15 min. meditací

Poutě o třetí sobotě v měsíci:

- 16.00 duchovní program
- 16.50 zamyšlení • 17.00 mše svatá

Každoroční týdenní pěší pouť k Božímu milosrdenství:

- Obvykle poslední týden července (přesný termín na www.pout.cz)

Nikodémova noc:

- Obvykle čtvrtý čtvrtek měsíce (20.00 mše svatá, adorace do 23.00)

PRO TY, KDO POTŘEBUJÍ BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

*„Spěchejme s Marií
velebit Boží milosrdenství“*

Pěší pouť k Božímu milosrdenství

22.–28. 7. 2023

28.–29. 7. 2023 / setkání poutníků ve Slavkovicích

Přihlášky a informace:

- Fulnek tel. 731 322 087
- Mladá Boleslav tel. 603 193 244
- Praha tel. 725 471 848
- Hodonín tel. 732 951 303
- České Budějovice tel. 734 598 064

www.pout.cz